
Maaneblæst

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Maaneblæst

4

Maaneblæst

Maaneblæst

Maaneblæst.

Af Kaj Munk

Nat.d.6.9.1936[1]

Hvor de sukker og synker og stiger igen og kaster sig jamrende hid og did, de stakkels Træer. Den hvide, vilde Blæst jager igennem Maanenatten for at drive Sommeren ud. Og dog er det kun September, der banker paa Døren; der skulde vel endnu være en rum Tid, til vi farer sammen ved Lyden af Vinterens Kno. Men Blæsten indlader sig ikke paa Diskussion; nu har den taget Ordet, og den beholder det. Med sin Hujen og Raaben overdøver den de stønnende Træer. Den svinger sin Pisk over dem, saa de kaster sig næsten fladt til Jorden. Den kommer fra en Afgrund, hvor Barmhjertighed ikke kendes. Gør den en lille Pause i sit skummende Ridt, er det kun for at samle Kræfter til ny Lidenskab, ny Forbitrelse. Og Træerne, der brugte Øjeblikket til at hæve de skælvende Grene anraabende mod Himlen, mødte dér et Lys, langt uhyggeligere, end om Nattens Begmørke havde ruget en benradhvid Maane kaster sit tavse Skær hen over de drivende Skyer og nedover Himlens Sider. De faa blege Stjerner, der hist og her dukker frem, skænker heller ingen Fortrøstning. Magt har de ikke overfor det dødninge, hvide Skin i Rummet, og Skyerne, der jager hen under dem, dækker dem, viser dem, dækker dem, saa det er, som om de blafrer i den onde Blæst, og hele Tiden er ved at slukkes. Koldt, koldt, koldt er det, gennemisnende koldt. Kunde en Tonemester fange denne Aftens haarde Melodi, han maatte kunne spille Mennesker Dødskulden ind i Hjertet. Hu-u-i-u! bestandig nye Vindstød, bestandig stærkere. Grenene slaar mod hinanden, som vil de fatte om hinanden! og griber fejl og forsøger igen, fatte om hinanden for i hinandens Angst og Afmagt at søge den Støtte, der intetsteds er til at finde. Og atter retter Maanen sit stive Ligblik paa dem, og de vinker med Bladene, som for at vende dette Maanekranium bort, som for at skjule sig bag deres eget Løv. Hvor er det muligt? Denne Maane, der lo saa skøjeragtigt i Foraarets drilske Nætter - der straaledede med saadan naadefuld Velvilje gennem det lune, lettet Sommermørke - der endnu i Aftes forlenede Efteraarsnatten med baade Højhed og Blidhed, hvor kan den nu i Nat laane Lys til Forbandelsen til at hæрге den Jord, den selv saa ofte har tilsmilt?

Maanen svarer ikke. Dens Kalkblik æder sig blot dybere ind, længere ned. Haren springer ud fra de knækkende Træer og tumler ned over Markerne. Agerhønsene, der har søgt Ly i en Busk, kaster sig ud fra de klaprende Blade; forvildede løber de rundt om hinanden i Stormen og det naadeløse Lys. Alt levende, der *kan* flygte, flygter fra denne Verden, der er under Dom. Kun Træerne med deres Lænke om Foden maa blive og tage mod Rædslen. Jammerfulde ser de igen mod Himlen og møder det ufravendte, ubevægelige Skæbneblik. Stjernerne fortsætter deres afmægtige Kommen og Gaaen, deres raadløse Løben fra og til; hen over den fugtigt forraadnende Skovbund springer krampagtigt Grenenes sorte Skygger og de skimlede Maanepletter Dødedans.

Kaj Munk.

